

Estar-hi d'acord

25/XI/1980

En una frase com **Hi estem d'acord**, la partícula **hi** pot representar la reducció pronominal de dos complements diferents: un complement d'objecte preposicional, com en aquesta qüestió, i un complement circumstancial, com amb vosaltres. Dit altrament, **Hi estem d'acord** tant pot ésser l'equivalent de **Estem d'acord** en aquesta qüestió com l'equivalent de **Estem d'acord amb vosaltres**. Efectivament, **estar d'acord** es pot considerar una locució verbal, el complement d'objecte de la qual ha d'ésser introduït per la preposició **en** (quan és representat per un grup nominal), i que, a més, comporta sovint un complement circumstancial, que designa la persona amb qui hom està d'acord, i que ha d'ésser introduït per la preposició **amb**. En una frase com **Estic d'acord amb vós** en aquest punt trobem tots dos complements, cadascun introduït amb la preposició corresponent. (En les frases amb aquesta locució és també molt usual que el complement d'objecte la precedeixi: En això estic d'acord amb tu.) El complement circumstancial —introduït per la preposició **amb**— sol ésser en aquestes frases, com hem dit, de designació personal, però es pot desenvolupar o prolongar en substantius com **proposta**, **opinió**, **paraules**, etc, amb què s'arriba a solucions com **Estic d'acord amb la proposta de nomenar una comissió**, amb un sol complement que comprèn o engloba els altres dos indicats anteriorment, i reduïble, tot ell, a la partícula pronominal **hi**: **Hi estic d'acord**.

Si el complement d'objecte de la locució **estar d'acord** és representat, no per un grup nominal, sinó per un infinitiu, s'ha d'introduir per la preposició **a** (tal com s'esdevé amb verbs com **consistir**, **complaure's**, **afanyar-se**, etc): **Estic d'acord a amar-hi**, **Estem d'acord amb vós a tornar a començar**. Acabem de llegir, en un article recentment publicat, «...d'acord amb aquests darrers crítics en distingir dues grans etapes...», ¿Cal, per tant, d'acord amb el que hem dit, considerar incorrecta aquesta preposició en davant l'Infinitiu **distingir**? Depèn del que l'autor de l'article hagi volgut dir exactament. Si el complement vol ésser temporal, és a dir, si en distingir equival a quan distingeixen, l'ús de la preposició **en** és ben correcte. Però si el complement vol ésser d'objecte —cosa que sembla més probable—, o, dit altrament, si **distingir** dues grans etapes significa «allò en què l'autor està d'acord amb alguns crítics», en lloc de la preposició **en** hauria calgut recórrer a la preposició **a**: **Estic d'acord amb aquests darrers crítics a distingir dues grans etapes...**